

Velikemu Slovencu v spomin

V Lokvah blizu Idrije se je 11. avgusta 1880 rodil Leon Francišek, poznejši ustanovitelj in oče slovenskega domobranstva, general Leon Rupnik. V reviji Tabor, glasilu slovenskih protikomunističnih borcev, ki je vztrajala v zdomstvu več kot 50 let, je bila opisana njegova življenjska pot.

Po kapitulaciji Italije je general Leon Rupnik organiziral Slovensko domobranstvo.

Leta 2008 je v založbi Modrijan izšla bogata knjiga z naslovom Domobranci zdravo – Bog daj in podnaslovom Protikomunistične enote na Slovenskem 1942–1945. To monumentalno delo imamo v rokah po zaslugi Aleša Noseta, zbiralca vojaške dediščine, opremljeno s številnimi fotografijami v obdobju tuje okupacije in boljševiške revolucije na Slovenskem.

Slovensko domobranstvo

Po padcu Grčaric in Turjaka septembra 1943 je iz ostankov preživelih protikomunističnih borcev, ki so se zatekli v Ljubljano, general Leon Rupnik snoval temelje slovenske domobranske vojske. Tedaj je slovenske fante in može nagovoril z naslednjimi besedami: MOJA NAJBOLJ VROČA ŽELJA JE, DA BI PRAV VSI ZVESTI SLOVENCİ OPUSTILI VSA MOREBITNA NERAZUMEVANJA IN VSE DRUGE, V PRIMERJAVI Z BLAGINJO NARODA DROBNE INTERESE IN ZDRUŽILI VSE SILE ZA DOMOBRA NSTVO VENOTNO PRIPRAVLJENOST IN SKUPNI UDAR VSEH ZOPER KOMUNIZEM, KI PRIHAJA NAD SLO-

VENCE V ZNAMENJU SMRTI.

Slovenski fantje in možje so generalovo prošnjo razumeli in množično hiteli v vrste slovenske domobranske vojske. Potrtost slovenskega prebivalstva, še posebej podeželskega, sta zamenjali veselje in novo upanje, da se reši grozeče boljševistične nevarnosti. Po naših trgih in vaseh se je zopet zaslislala pesem upanja: Za slovensko domačijo, za naš dragi dom in rod ... Žal se je to upanje in veselje proti koncu vojne in predvsem po njenem uradnem koncu sprevrglo v največjo morijo slovenskega naroda doslej, v morijo brata nad bratom, v genocid nad slovenskim narodom.

Rupnik kot protirevolucionar

Režimski mediji in slovenskim boljševikom privrženi zgodovinarji so skozi pol stoletja enostransko opisovali vlogo NOB kot edino pozitivno. Nas, protikomuniste, ki smo se tej revolucionarni vlogi upravičeno uprli, pa obtoževali in obremenili kot kolaborante okupatorjev. Da je bil ta upor z močnim razlogom, je še zelo dobro pokazala naša polpretekla zgodovina vse do današnjih dni. O tem pa režimska »trobila« ne rečejo niti besede. Da pa to njihovo natolcevanje le ni tako čisto, potrjuje celo njihov režimski zgodovinar dr. Metod Mikuž, ko v Slovenskem biografskem leksikonu (3. knjiga SAZU 1960–71) prikaže oziroma označi generala Leona Rupnika kot protirevolucionarja, kar je tudi dejansko bil (op. p.).

Za blagor naroda

Letos smo Slovenci doma in po svetu obhajali 25 let naše samostojnosti (srebrni jubilej), kar pomeni,

da smo po dolгих stoletjih postali državni narod, ki sme in mora krojiti svojo sedanost in prihodnost. Prav zato smo dolžni zamenjati svojo brezbriznost in zaspanost z narodno zavestjo in nenehno skrbjo za blagor našega naroda in mlade države. Tržaški pisatelj Boris Pahor, pred dnevi je praznoval že 103. rojstni dan, je med drugim zapisal, da moramo Slovenijo negovati v najglobljem pomenu te besede. Sprašujem se, ali se še kdo bolj kot on zaveda te nuje. Njegovo veliko hrepenenje po svobodni državi je zraslo iz velikih preizkušenj, ki jih je občutil še kot otrok, ko ga je preganjal fašistični režim. Vse hude preizkušnje pa je doživljal skupaj s Slovenci od konca prve svetovne vojne, vse dokler Slovenija ni postala samostojna država. Tudi komunistična oblast ga je namreč pogosto obravnavala kot disidenta oziroma nezaželenega zamejca.

Nasilje boljševikov in neuspela tranzicija

Slovenski boljševiki so s svojo nasilnostjo in z zločini storili lastnemu narodu nepopisno moralno in materialno škodo. Slovenci smo bili nekoč delavni in pošteni. Za te vrline se je vedelo daleč, ne samo pri naših sosedih, ampak tudi po vsem svetu, zato smo bili povsod, kamor smo prišli, kot delovna sila zaželeni in dobrodošli. Ali imajo Slovenci te vrline še danes? Morda nekateri, zagotovo pa ne večina, tako kot pred 50 in več leti. K temu je lahko delno pripomogla tudi globalizacija in nov način življenja, zagotovo pa se je glavni pogrom zgodil s slovenskim eksodusom, s povojnim izgonom slovenske iteligence, z načrtno boljševistično

dekatolizacijo, z denacionalizacijo in še bi lahko našteval, kaj vse je vseboval podroben boljševistični načrt za uničenje slovenstva in zagotovitev revolucionarne komunistične (ljudske) oblasti. Nova oblast je vse nekdane vrline v slovenskem narodu zamenjala za zabušantstvo, korupcijo, krajo državnega premoženja, pranje denarja, medijsko zavajanje preprostih državljanov, laž ... Vse to pa povzroča čedalje bolj zadolženo in demoralizirano slovensko družbo. In to so končne posledice totalitarnega režima tudi še danes, pa čeprav smo letos praznovali že 25-letnico samostojne slovenske demokratične države.

Hudo maščevanje

V časopisu Ljudska pravica je maja 1945 Tone Seliškar napovedal hudo maščevanje nad vrnjenimi domobranci v tedaj Titovo Jugoslavijo, kar se je tudi uresničilo. Nasledniki tistih obsedencev, ki so to morijo – genocid ukazali in jo tudi izvršili, pridno molčijo o storjenih zločinih. Ja, to je še vedno njihova drugorazredna, nepomembna tema. Njihova mentorica in medijska »varuhinja« Spomenka Hribar jim javno priporoča, naj si prizadevajo za doseg narodne sprave, ki naj bi bila »kronana« s spomenikom sprave, kot je to v Mladini, št. 32, z dne 7. avgusta 2015 zapisal Grega Repovž. V dobronamernost narodove sprave, ki jo priporoča Hribarjeva, ne verjamem, ker je prav ona tista, ki nam odreka pravico do zgodovinskega spomina na naše pomorjene brate, sestre, očete, kot je to dokazala v

Nemci generalu Leonu Rupniku niso zaupali, vendar so ga kljub temu konec novembra 1944 imenovali za generalnega inšpektorja Slovenskega domobranstva.

svojem obširnem članku v Delu z dne 27. julija 2013 z naslovom Ujeti v preteklost, v katerem ostro nasprotuje spominski proslavi ustanovitve prve vaške straže junija 1942 v Šentjoštu pred Kapelico mučencev, češ da to pogloblja nasprotja v slovenskem narodu. Ali ni to »poglobljanje nasprotij«, kot ga očita Šentjoščanom, enako tudi ob vsaki partizanski proslavi? Te poleg tega še režimski mediji javnosti servirajo z napihovanjem resničnih dogodkov in jih »opremijo« z mnogimi lažmi.

»Ljudsko sodišče«

Četrtega septembra letos se bomo slovenski protikomunisti spominjali 70. obletnice nasilne smrti ustanovitelja Slovenskega domobranstva,

generala Leona Rupnika, ki ga je je »ljudsko sodišče« (beri boljševisko) obsodilo na smrt z ustrelitvijo po 8 mesecih zasliševanja in mrcvarjenja po ljubljanskih zaporih. Še vse do danes pa ne vemo, kam so zagreblili njegove posmrtno ostanke, zato jih ne moremo pokopati v posvečeno zemljo. Ali tako obnašanje sedanje oblasti vodi v narodno spravo? O njem podrobneje piše Miran Črnc v 32. številki Demokracije na 68. strani v rubriki Pogled nazaj. Zanimivi sta tu navedbi, da je glavni sodnik procesa proti generalu Rupniku Helij Modic izjavil, da po civilizacijskih sodnih normah nikoli ne bi smel biti obsojen na smrt, in to, da je tik pred smrtjo zaklical: »Naj živi slovenski narod.« General Rupnik je imel tudi možnost, da zavrne vrnitev v tedaj komunistično Titovo Jugoslavijo, vendar se je odločil, da gre tja, kamor so šli slovenski domobranci, v smrt.

Slovenec in domoljub

Vse navedeno govori o veličini njegovega duha in kar kliče po obnovi sodnega procesa proti njemu, ker je sedaj povsem jasno, da je bil to montiran proces, ki ga niso vodili tedanji sodniki, pač pa so ga že vnaprej pripravili slovenski boljševiski.

Pri tem pa me moti izkrivljeno režimsko časopisje glede našega upravičenega upora zoper nasilno boljševistično revolucijo na Slovenskem, ki jo je vsaj nekaj časa uspešno zavračal pokojni general Rupnik v obrambo ogroženega slovenskega naroda. Storil je tisto, kar moč je storiti dolžan, bi rekel S. Gregorčič. Nič manj pa me ne moti molk slovenskega domačega in zdomskega protikomunističnega časopisja, ko pozablja moža, ki se smrti ni bal. Prišel sem do spoznanja, da človek resnično umrje šele takrat, ko se ga nihče več ne spominja. Tisti, ki Rupnikovih žrtev in vrlin ne priznavajo, samo kažejo svojo majhnost ter ozkost srca in duha. Da, bil je velik Slovenec in domoljub.

Slava mu! Naj počiva v miru! ✕

Leona Rupnika (levo) so avgusta 1946 na montiranem vojaškem sodišču obsodili na smrt. Usmrtili so ga 4. septembra istega leta na strelišču pod ljubljanskim Golovcem, truplo pa odpeljali in pokopali neznano kje.